

Το ζήτημα του «Μακεδονικού», παρά την υπερπροβολή του ζητήματος της ονομασίας, αφορά κυρίως την προσπάθεια να λυθούν οι εκκρεμότητες για την ένταξή τους στο ΝΑΤΟ και την ΕΕ, όπως απαιτεί και ο σχεδιασμός των ΗΠΑ και ο ανταγωνισμός οικονομικής και γεωπολιτικής επιρροής των καπιταλιστικών κέντρων (ΗΠΑ- Ρωσία-ΕΕ) και των γειτονικών κρατών (Ελλάδα, Τουρκία, Βουλγαρία, Σερβία, Αλβανία).

Η άρχουσα τάξη στην χώρα μας είδε εξαρχής το μικρό αυτό κράτος σαν «ζωτικό οικονομικό και πολιτικό χώρο». Οργάνωσε τις επενδύσεις μεγάλων ελληνικών τραπεζών και άλλων επιχειρήσεων στην περιοχή (ενέργεια, εμπόριο κλπ), ενώ επεδίωκε να αποτελέσει το διαμεσολαβητή για την ένταξη στην ΕΕ και το ΝΑΤΟ.

Ο συσχετισμός ανάμεσα στις δύο αστικές τάξεις και τα αντίστοιχα κράτη είναι συντριπτικός σε όφελος της Ελλάδας έτσι ώστε να καταντάνε ανέκδοτο οι εθνικιστικές κραυγές περί του «κινδύνου από τα Σκόπια»!

Πρωτοβουλία επιθετικού εθνικισμού είναι το συλλαλητήριο που ετοιμάζουν οι εθνικιστικοί κύκλοι, με την ανοιχτή στήριξη της Χρυσής Αυγής, παράγοντες που συνδέονται με τη ρωσική εξωτερική πολιτική, αλλά και τη δήθεν ανεπίσημη στάση δημάρχων και άλλων παραγόντων της ΝΔ και του ΠΑΣΟΚ/Κινήματος Αλλαγής, ο Λεβέντης και διάφοροι άλλοι. Κυβέρνηση και αστική τάξη επιχειρούν να το ενσωματώσουν και να το αξιοποιήσουν σαν διαπραγματευτικό χαρτί, δίνοντας έδαφος στην ακροδεξιά που επανεμφανίστηκε μετά τη χούντα όταν ξεπλύθηκε στα αντίστοιχα συλλαλητήρια του 1992 που έστησαν ΝΔ-ΠΑΣΟΚ-Συνασπισμός-κεφάλαιο.

Δεν είναι ο δρόμος της ένταξης στο ΝΑΤΟ αυτός που μπορεί να εξασφαλίσει την ειρήνη και τη σταθερότητα στην περιοχή. Ο μόνος δρόμος είναι η ενότητα της εργατικής τάξης και των λαών ενάντια στις ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις, η μη ένταξη και η αποχώρηση από το ΝΑΤΟ όλων των χωρών της περιοχής, ο σεβασμός των δικαιωμάτων όλων των εθνοτήτων, των λαών και των μειονοτήτων της ιστορικά πολυεθνικής περιοχής της Μακεδονίας ενάντια στους επικίνδυνους εθνικισμούς που καλλιεργούν οι αδηφάγες ντόπιες αστικές τάξεις - σε όλες ανεξαιρέτως τις χώρες. Είναι τέλος ο σεβασμός στο δικαίωμα του κάθε λαού να αποφασίζει ο ίδιος το πώς θα ονομάζεται η χώρα του και όχι να αποφασίζουν γι' αυτόν οι «νονοί» των Βαλκανίων, τοπικοί και διεθνείς.